

dringsforslagene i og for sig ikke tiltale os, have vi dog kunnet stemme for dem for at vise Imødekommen mod den højtærede Minister, og for at Sagen kan bringes ned i det andet Ting og komme i Fællesudvalg, hvorved det vil vise sig, om der muligvis kan naas en Overenskomst.

la Cour: Jeg ønsker at gøre Rede for, hvad min Meningsfælle, det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Nordby), og jeg have ment med vort Ændringsforslag under Nr. 36. Som vi vide, havde vi indtil Grundloven af 5. Juni 1849 en Statskirke, og denne Statskirke blev regeret og styret af Hans Majestæt Kongens Regering, og der blev vedtaget Love om kirkelige Forhold, uden at Statskirken blev hørt, uden at de forskellige Faktorer bleve hørte om; hvad der var deres Ønske, og hvorledes de syntes, at dens Tarv og Trang bedst kunde fremmes. Men ved Grundloven fik vi en Folkekirke, og idet vi gik over til en Folkekirke, blev der tilsagt Kirken en Forfatning, en Forfatning, der skulde ordnes ved Lov, altsaa ikke dette, at Folkekirkens Forhold skulde ordnes ved Lov, men at Folkekirken skulde have en Forfatning, og naar der skal en Forfatning til, maatte der selvfølgelig en Repræsentation til for denne Folkekirke, der kan udtale de Ønsker og den Trang, som er til Stede indenfor selve Kirken. Der blev flere Gange gjort Forsøg paa at skabe Folkekirken en Forfatning, men det mislykkedes. Men saa fremlagde Kirke- og Undervisningsminister J. C. Christensen et Forslag om Menighedsraad, og da dette Forslag kom op i Landstinget, udtalte en Del af Landstingets Medlemmer til ham, at vi ønskede en hel Forfatning, ikke en Stump af den. Saa sagde Ministeren: Ja, men jeg mangler jo egentlig et Grundlag for at give en saadan Forfatning; for vel har der tidligere været nedsat Kommissioner, som skulde udarbejde Forslag til en Forfatning, men det er dog ikke det samme som Folkekirken selv, vi maa have et sandt Udtryk for selve Folkekirken — og han gik ind paa, at der skulde vælges et kirkeligt Udvalg. Da blev Regeringen, Landstinget og Folketinget enige om, hvad man kunde kalde for et sandt Udtryk for de samlede Faktorer i den danske Folkekirke, og det er den Valgmaade, som den Gang blev lagt til Grund for det kirkelige Udvalg, min Medforslagsstiller og jeg have optaget i vort Forslag om Nedsættelsen af et kirkeligt Udvalg, idet vi gaa ud fra, at naar Rigsdagen og Regeringen for 6—7 Aar siden have været enige om, at det var

et sandt Udtryk for Folkekirken, maa det selvfølgelig ogsaa være et sandt Udtryk for Folkekirken i Dag.

Dette kirkelige Udvalg fik den Opgave at udarbejde et Forslag til en kirkelig Forfatning. Men det fik ikke alene denne Opgave, som det skulde løse i Løbet af tre Aar, og som det ogsaa løste; det fik tillige den Opgave at drøfte de Forslag, som maatte blive forelagte det af Kirke- og Undervisningsministeren, ligesom det var berettiget til selv at fremkomme med Forslag, som det mente maatte anses for egnede til at tilvejebringe en tilfredsstillende Ordning af de folkekirkelige Forhold. I det Øjeblik, det kirkelige Udvalg var valgt, og Kirken havde faaet en Repræsentation, hvorved den kunde give sin Mening til Kende, havde vi altsaa virkelig faaet en foreløbig Forfatning. At det kan være Regeringen saa magtpaaliggende at kaste det kirkelige Udvalg bort, forstaar jeg ikke, dersom den ellers har Respekt og Agtelse for den Grundlov, der er given. For det er jo en Gang anerkendt, at et kirkeligt Udvalg, valgt paa den Maade, var en Repræsentation for Folkekirken, og at vi virkelig havde faaet, hvad vi kunde kalde en foreløbig Forfatning. Men det maa være den høje Regering imod at have et saadant kirkeligt Udvalg til at staa ved Siden af sig til at udtrykke de Følelser, der røre sig indenfor Kirken og til at være den behjælpelig, naar den søger Raad. Dette maa vel være Grunden til, at de tre Gange, der har været fremlagt Forslag om Menighedsraad, har man ganske simpelt ladet det kirkelige Udvalg ude af Betragtning; man har sagt, at man vilde af med den foreløbige Forfatning, der var skabt.

Det kirkelige Udvalg er egentlig fra først af fremkommet som et Ønske af Flertallet her i Tinget, som den daværende Kirkeminister bøjede sig for. Men ved de senere Forhandlinger om et kirkeligt Udvalg i dette Ting, altsaa den sidste fra Efteraaret 1909, holdt Flertallet ogsaa paa, at det kirkelige Udvalg skulde have en vis Myndighed og Ret til at træde sammen, naar det selv mente, der var Grund dertil. Denne Myndighed var Ministeren imod, og efter Fællesudvalgsforhandling med det andet Ting kom Sagen herop igen og blev vedtaget her med et kirkeligt Udvalg med mindre Myndighed og mindre Sammentrædelsesmyndighed, end det havde efter Vedtagelsen ved anden og tredje Behandling 1909. Jeg gaar ikke tilbage til det Forslag, som den Gang blev vedtaget herop efter Fællesudvalgets Arbejde, men holder mig